

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (tretia komora)

zo 16. mája 2012*

„Verejná služba — Povinnosť poskytnúť pomoc — Články 12a a 24 služobného poriadku —
Psychické obťažovanie zo strany nadriadeného“

Vo veci F-42/10,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článku 270 ZFEÚ, uplatniteľného na Zmluvu o ESAE
v súlade s jej článkom 106a,

Carina Skareby, úradníčka Európskej komisie, s bydliskom v Louvain (Belgicko), v zastúpení:
S. Rodrigues a C. Bernard-Glanz, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: J. Currall a J. Baquero Cruz, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (tretia komora),

v zložení: predseda komory S. Van Raepenbusch (spravodajca), sudcovia R. Barents a K. Bradley,

tajomníčka: W. Hakenberg,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. novembra 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Žalobou doručenou do kancelárie Súdu pre verejnú službu 3. júna 2010 C. Skareby navrhuje zrušiť rozhodnutie Európskej komisie z 23. júla 2009, ktorým sa zamietla jej žiadosť o pomoc so sťažnosťou na psychické obťažovanie, a v potrebnom rozsahu zrušiť rozhodnutie menovacieho orgánu z 19. februára 2010, ktorým sa zamietla jej sťažnosť.

* Jazyk konania: angličtina.

Právny rámec

- 2 Článok 41 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, ktorý sa týka „práva na dobrú správu vecí verejných“, stanovuje:

„Toto právo zahŕňa najmä:

- a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;

...“

- 3 Článok 12a služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) uvádza:

„1. Zamestnanci sa musia zdržať všetkých foriem psychického alebo sexuálneho obťažovania.

2. Zamestnanec, ktorý bol obeťou psychického alebo sexuálneho obťažovania, nemôže byť vystavený zaujatému zaobchádzaniu zo strany inštitúcie. Zamestnanec, ktorý predložil dôkaz o psychickom alebo sexuálnom obťažovaní, nemôže byť vystavený zaujatému zaobchádzaniu zo strany inštitúcie, ak tento zamestnanec konal čestne.

3. ‚Psychické obťažovanie‘ je každé nevhodné [zneužívajúce – *neoficiálny preklad*] správanie, ktoré trvá počas určitého obdobia, opakuje sa alebo je systematické a spojené s fyzickým správaním, hovoreným alebo písaným slovom, gestami alebo inými úmyselnými činmi, a ktoré môžu poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú alebo psychickú integritu osoby.

...“

- 4 Podľa článku 24 služobného poriadku v znení účinnom v čase skutkových okolností:

„Spoločenstvá pomôžu každému úradníkovi, najmä v konaní proti osobe, ktorá sa dopúšťa vyhrážania, urážania alebo ohovárania, alebo pri útoku na osobu alebo majetok, ktorému je vystavený on alebo jeho rodinný príslušník z dôvodu svojho postavenia alebo svojich povinností.

Spoločne a nerozdielne nahradia úradníkovi škodu, ktorú utrpel v týchto prípadoch, ak úradník túto škodu nespôsobil úmyselne alebo hrubou nedbanlivosťou a ak sa mu nepodarilo získať náhradu škody od osoby, ktorá ju spôsobila.“

Skutkové okolnosti

- 5 Žalobkyňa je úradníčka Európskej únie od 1. decembra 1996. Dňa 18. apríla 2003 bola pridelená na delegáciu Komisie v Alma-Ate (Kazachstan). Keďže v Kirgizsku následne vznikla tzv. regionalizovaná delegácia, žalobkyňa bola pridelená 19. apríla 2004 do Biškeku (Kirgizsko). Vo verbálnej nóte z 8. júna 2004, ktorou bola predstavená ministrom zahraničných vecí Kirgizska a diplomatickému zboru v tejto krajine, sa uvádzalo jednak, že bude zastávať miesto „vedúcej sekcie na úrovni *chargé d'affaires ad interim* v neprítomnosti vedúceho delegácie“, ktorý zostal akreditovaný v Kirgizsku, a jednak, že „regionalizovaná delegácia v Biškeku podlieha [regionálnej] delegácii Komisie... v Alma-Ate“. V auguste 2007 sa žalobkyňa vrátila na Generálne riaditeľstvo (GR) pre vonkajšie vzťahy Komisie v Bruseli (Belgicko).
- 6 Listom z 10. novembra 2008 podala žalobkyňa žiadosť o pomoc na základe článku 24 služobného poriadku (ďalej len „žiadosť o pomoc“), v ktorej sa sťažovala, že sa stala obeťou psychického obťažovania zo strany dvoch svojich nadriadených, ktorí postupne jeden po druhom boli vedúcimi

delegácie Komisie v Kazachstane (ďalej len „prvý vedúci delegácie“ a „druhý vedúci delegácie“). V tejto súvislosti žiadala začatie správneho vyšetrovania s cieľom preukázať uvádzané psychické obťažovanie. Z tohto listu vyplýva, že skutočnosti vytýkané prvému vedúcemu delegácie nastali v období od apríla 2003 do septembra 2005, zatiaľ čo skutočnosti vytýkané druhému vedúcemu delegácie sa diali od októbra 2005 do augusta 2007, teda do okamihu, keď sa žalobkyňa vrátila do sídla Komisie v Bruseli.

- 7 Listom z 28. novembra 2008 žalobkyňa priložila k žiadosti o pomoc doplňujúce informácie. Uviedla v ňom najmä, že prvý a druhý vedúci delegácie systematicky prehliadali a bagatelizovali jej úlohu na delegáciách v Alma-Ate a v Biškeku, čo ju podľa jej názoru poškodzovalo a zahanbovalo vo vzťahu k jej partnerom z kazašskej a kirgizskej vlády, z ambasad členských štátov Únie a z medzinárodných a mimovládnych organizácií prítomných v týchto krajinách.
- 8 V nadväznosti na žiadosť o pomoc Komisia žalobkyňu informovala listom zo 4. marca 2009, že Úrad Komisie pre vyšetrovanie a disciplinárne opatrenia (IDOC) získal oprávnenie začať správne vyšetrovanie v súvislosti s tvrdeniami o psychickom obťažovaní, ktoré sa týkali druhého vedúceho delegácie. Tým istým listom Komisia informovala žalobkyňu o zamietnutí začať takéto vyšetrovanie voči prvému vedúcemu delegácie z dôvodu, že žalobkyňa nepredložila žiadosť o pomoc v primeranej lehote.
- 9 Listom z 28. mája 2009 žalobkyňa podala na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti rozhodnutiu Komisie zo 4. marca 2009 v rozsahu, v akom odmietla začať vyšetrovanie voči prvému vedúcemu delegácie. Komisia zamietla túto sťažnosť rozhodnutím z 31. júla 2009. Dňa 13. novembra 2009 podala žalobkyňa proti vyššie uvedenému rozhodnutiu zo 4. marca 2009 žalobu. Tejto žalobe sa vyhovel a sporné zamietnutie Súd pre verejnú službu zrušil (rozsudok z 8. februára 2011, Skareby/Komisia, F-95/09, ďalej len „rozsudok Skareby“).
- 10 Komisia medzičasom listom z 23. júla 2009 informovala žalobkyňu o záveroch formulovaných IDOC v jeho správe o správnom vyšetrovaní, ktoré sa začalo voči druhému vedúcemu delegácie (ďalej len „správa o vyšetrovaní“). Podľa týchto záverov sa tvrdené obťažovanie nepreukázalo a vyšetrovanie sa má ukončiť bez disciplinárnych dôsledkov. V tom istom liste Komisia tiež žalobkyňu informovala, že sa vo veci žiadosti o pomoc rozhodla už nekonať a vec uzavrieť.
- 11 Listom z 26. októbra 2009 žalobkyňa podala na základe článku 90 ods. 2 služobného poriadku sťažnosť proti rozhodnutiu Komisie z 23. júla 2009 už nekonať vo veci jej žiadosti o pomoc, pričom sťažnosť bola menovacím orgánom zamietnutá 19. februára 2010.

Návrhy účastníkov konania a konanie

- 12 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
 - vyhlásil žalobu za prípustnú,
 - požiadal Komisiu o predloženie správy o vyšetrovaní a dôkazov, ktoré sú k nej pripojené,
 - zrušil rozhodnutie Komisie z 23. júla 2009, ktorým sa zamietla jej sťažnosť na psychické obťažovanie voči druhému vedúcemu delegácie, a v potrebnom rozsahu zrušil rozhodnutie menovacieho orgánu z 19. februára 2010, ktorým sa zamietla jej sťažnosť,
 - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 13 Komisia navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:
 - zamietol žalobu ako neprípustnú alebo v každom prípade ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

- 14 Vo svojom návrhu na začatie konania žalobkyňa požiadala Súd pre verejnú službu, aby vyzval Komisiu predložiť správu o vyšetrowaní a dôkazy, ktoré sú k nej pripojené, aby bolo možné preveriť, či sa správne vyšetrowanie skutočne vykonalo.
- 15 Vo svojom vyjadrení k žalobe Komisia potvrdila, že dotknuté dokumenty nemôže poskytnúť žalobkyni, pretože obsahujú údaje osobnej povahy, ktoré musia byť chránené a ktorých sprístupnenie by poškodilo záujmy tretích osôb. Komisia však vyhlásila, že je pripravená poskytnúť Súdu pre verejnú službu dôvernú verziu týchto dokumentov, pokiaľ ju o to požiada odôvodneným uznesením. Komisia tiež upozornila Súd pre verejnú službu na ťažkosti, ktoré budú s predložením nedôvernej verzie týchto dokumentov, pretože údajné obťažovanie sa udialo v malej administratívnej jednotke, a teda vymazanie mena svedkov nezabráni ich identifikácii na základe iných osobitných okolností.
- 16 Odôvodneným uznesením zo 6. apríla 2011 prijatým na základe článku 44 rokovacieho poriadku Súd pre verejnú službu vyzval žalobkyňu, aby predložila svoje pripomienky k dôvernej povahe správy o vyšetrowaní a dokumentov, z ktorých táto správa vychádza, na ktorú poukazuje Komisia. Tým istým uznesením Súd pre verejnú službu požiadal Komisiu, aby predložila správu o vyšetrowaní a vyššie uvedené dokumenty, pričom spresnil, že ani žalobkyňa, ani jej advokáti nebudú oprávnení do nich nahliadnúť prinajmenšom do rozhodnutia o ich relevantnosti a dôvernej povahe.
- 17 Komisia predložila požadovanú správu o vyšetrowaní a dokumenty listom doručeným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 18. apríla 2011 a žalobkyňa predložila svoje pripomienky o ich prípadnej dôvernej povahe 26. apríla 2011.
- 18 Súd pre verejnú službu po tom, ako sa oboznámil so správou o vyšetrowaní a s ostatnými dokumentmi predloženými Komisiou, vzhľadom na dôvody uvedené v žalobe prijal záver, že pre vyriešenie sporu je relevantná iba správa o vyšetrowaní. Súd pre verejnú službu sa okrem toho domnieval, že táto správa obsahuje dôverné skutočnosti, pretože vzhľadom na to, že bola vypracovaná na základe vyšetrowania pre obťažovanie, obsahuje osobné údaje – teda priezviská, mená, funkcie a platové triedy vypočítaných osôb – umožňujúce tieto osoby identifikovať. Súd pre verejnú službu preto vyzval Komisiu, aby mu predložila nedôvernú verziu správy o vyšetrowaní, v ktorej nebudú uvedené vyššie spomenuté osobné údaje, a poskytla túto verziu žalobkyni. Súd pre verejnú službu napokon rozhodol a vrátení ostatných dokumentov Komisii, ktoré mu predložila na základe uznesenia zo 6. apríla 2011. Kancelária Súdu pre verejnú službu informovala účastníkov konania o týchto jednotlivých rozhodnutiach listom z 31. mája 2011.
- 19 Komisia poskytla nedôvernú verziu správy o vyšetrowaní 7. júna 2011 a žalobkyňa predložila svoje pripomienky k tejto správe listom doručeným kancelárii Súdu pre verejnú službu 15. júla 2011 spolu s tromi prílohami. Pripomienky žalobkyne boli oznámené Komisii, ktorá predložila svoje vyjadrenie k týmto pripomienkam 29. júla 2011, pričom vyjadrenie doplnila listom z 30. augusta 2011 spolu s viacerými dokumentmi.
- 20 Listom z 3. októbra 2011 žalobkyňa predložila dva dokumenty, ktorých predloženie oznámila vo svojich pripomienkach z 15. júla 2011.
- 21 Žalobkyňa bola v prípravnej správe pre pojednávanie vyzvaná, aby počas pojednávania odpovedala na námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v jej vyjadrení k žalobe a predniesla svoje pripomienky k dokumentom priloženým k listu Komisie z 30. augusta 2011. Komisia bola vyzvaná, aby počas pojednávania predniesla svoje pripomienky k dokumentom poskytnutým Súdu pre verejnú službu žalobkyňou 28. septembra 2011.

O predmete sporu

- 22 Žalobkyňa okrem zrušenia rozhodnutia Komisie z 23. júla 2009 ďalej nekonať vo veci žiadosti o pomoc navrhuje aj zrušenie rozhodnutia z 19. februára 2010 o zamietnutí jej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu.
- 23 Podľa ustálenej judikatúry návrhy na zrušenie, ktoré formálne smerujú proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, majú v prípade, že toto rozhodnutie nemá samostatný obsah, za následok to, že Súdu pre verejnú službu je na posúdenie predložený akt, proti ktorému bola podaná sťažnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, bod 8). Keďže rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti podanej proti rozhodnutiu Komisie z 23. júla 2009 v prejednávanom prípade nemá samostatný obsah, žalobu treba považovať za žalobu proti tomuto jedinému rozhodnutiu (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

- 24 Komisia tvrdí, že žaloba je neprípustná z dôvodu nedostatku záujmu žalobkyne na konaní. Aj za predpokladu, že žaloba by bola dôvodná, by totiž zrušenie napadnutého rozhodnutia neposkytlo žalobkyni satisfakciu. Psychické obťažovanie sa v každom prípade skončilo po návrate žalobkyne do sídla Komisie v Bruseli v roku 2007 a žalobkyňa nepožiadala o náhradu utrpenej ujmy.
- 25 Predmetom žaloby je v skutočnosti vyvolať začatie nového správneho vyšetrovania s cieľom viesť prípadné disciplinárne konanie proti druhému vedúcemu delegácie, alebo za predpokladu, že by sa skutočnosti preukázali, získať vydanie jednoduchého právneho vyhlásenia konštatujúceho existenciu obťažovania. Pokiaľ ide o prvý predpoklad, administratíva disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri rozhodovaní o začatí alebo nezačatí disciplinárneho konania voči určitému úradníkovi a iní úradníci ju nemôžu nútiť takéto konanie iniciovať. Pokiaľ ide o druhý predpoklad, žalobkyňa neodôvodnila záujem na konaní, pretože Súdu pre verejnú službu neprináleží uvádzať vo výroku svojich rozsudkov právne vyhlásenia alebo konštatovania.
- 26 Žalobkyňa na pojednávaní spochybnila námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou. Predovšetkým tvrdila, že jej žaloba smeruje k obnove jej dôstojnosti prostredníctvom uznania skutočnosti, že bola obeťou psychického obťažovania. Domnieva sa preto, že preukazuje osobný záujem na návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože v prípade jeho zrušenia bude musieť administratíva znovu preskúmať otázku, či bola obeťou takého obťažovania.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

- 27 Treba pripomenúť, že Komisia v prejednávanom prípade zotrvala na námietke neprípustnosti vznesenej v jej vyjadrení k žalobe napriek skutočnosti, že Súd pre verejnú službu zamietol obdobnú námietku neprípustnosti v rozsudku Skareby (body 22 až 31), ktorý bol vyhlásený pred konaním pojednávania v tejto veci. Za týchto podmienok treba pripomenúť nasledujúce skutočnosti.
- 28 Je nesporné, že návrhy na zrušenie správneho aktu sú neprípustné z dôvodu nedostatku vzniknutého a trvajúceho záujmu na konaní, pokiaľ zrušenie spochybneného aktu nemôže poskytnúť dotknutej osobe satisfakciu.

- 29 Je pravda, že v prejednávacom prípade žalobkyňa nežiada náhradu ujmy, ktorá by vyplývala z tvrdeného obťažovania. Tiež je pravda, že Komisia disponuje mierou voľnej úvahy na základe článku 86 ods. 2 služobného poriadku na začatie disciplinárneho konania. Napokon je nesporné, tvrdené obťažovanie sa skončilo v auguste 2007, keď sa žalobkyňa vrátila do sídla Komisie v Bruseli.
- 30 V dôsledku okolností spomenutých vyššie sa však táto žaloba nestáva bezpredmetnou ani sa nestráca záujem žalobkyne na požadovaní zrušenia napadnutého rozhodnutia.
- 31 Pokiaľ totiž ide o takú vážnu otázku, akou je psychické obťažovanie, treba pripustiť, že údajná obeť takéhoto obťažovania, ktorá žaluje zamietnutie jej žiadosti o pomoc inštitúciou, si napriek úvahám rozvinutým Komisiou, zachováva záujem požadovaný judikatúrou na splnenie podmienky prípustnosti žaloby.
- 32 Takéto riešenie treba prijať z dôvodu závažnosti samotného psychického obťažovania, teda obťažovania, ktoré môže mať mimoriadne ničivé účinky na zdravie obete. Pokiaľ česť úradníka, ktorý odišiel do dôchodku, odôvodňuje jeho záujem na konaní proti rozhodnutiu o pozastavení výkonu jeho funkcie napriek skutočnosti, že toto rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie bolo nevyhnutne zrušené ku dňu jeho odchodu do dôchodku (rozsudok Súdu pre verejnú službu z 30. novembra 2009, Wenig/Komisia, F-80/08, bod 35), to isté musí platiť aj pre zamestnanca, ktorý sa považuje za obeť psychického obťažovania, a to nezávisle od otázky, či takéto obťažovanie pretrváva alebo či dotknutý úradník alebo zamestnanec podá, má zámer podať alebo má iba právo podať iné návrhy, najmä na náhradu ujmy, v spojení s psychickým obťažovaním, za ktorého obeť sa považuje. V tomto kontexte treba dodať, že už prípadné uznanie existencie psychického obťažovania administratívou samo osebe môže mať priaznivý účinok v terapeutickom procese uzdravovania obťažovanej osoby.
- 33 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že námietka neprípustnosti vznesená Komisiou nemôže byť prijatá.

O veci samej

- 34 Na podporu svojich návrhov na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobkyňa vznáša tri dôvody, založené po prvé na porušení práva na obranu a práva na riadnu správu vecí verejných, po druhé na porušení článku 12a ods. 3 služobného poriadku a po tretie na existencii zjavne nesprávnych posúdení a porušení povinnosti odôvodnenia, povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc.

O prvom dôvode založenom na porušení práva na obranu a práva na riadnu správu vecí verejných

- 35 Z rôznych písomných podaní žalobkyne vyplýva, že prvý dôvod obsahuje dve časti. V prvej časti žalobkyňa spochybňuje efektivitu správneho vyšetrovania vedeného IDOC, zatiaľ čo v druhej časti kritizuje jej nedostatočnú účasť na konaní z hľadiska práva na obranu a zásady riadnej správy vecí verejných.

O prvej časti prvého dôvodu založenej na neefektívnosti správneho vyšetrovania

- 36 Žalobkyňa vo svojom návrhu na začatie konania ešte pred poskytnutím správy o vyšetovaní predovšetkým vyjadrila pochybnosti v súvislosti so skutočnosťou, či sa vyšetovanie skutočne uskutočnilo.
- 37 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k správe o vyšetovaní poskytnutej Komisiou v nedôvernom znení v nadväznosti na uznesenie Súdu pre verejnú službu zo 6. apríla 2011 (bod 16 a nasl. vyššie) tvrdí, že táto správa preukazuje, že vyšetovaniu chýba dôslednosť, objektivita a nezávislosť. Na podporu tohto tvrdenia žalobkyňa uvádza, že boli vypočutí iba štyria svedkovia z približne tridsiatich, ktorých

vypočutie sa navrhovalo v žiadosti o pomoc. Okrem toho správa o vyšetrovaní neobsahuje žiaden odkaz na konkrétne príklady obťažovania popísané v žiadosti o pomoc a nevyplýva z nej, či tieto príklady vôbec boli predmetom vyšetrovania zo strany IDOC. Navyše opísanie niektorých skutkových okolností IDOC nie je nestranné. Správa o vyšetrovaní tiež obsahuje nepresnosti a rozporuplné skutočnosti. Napokon okolnosť, že výpovede svedka C sú uvedené niekedy vo francúzštine a niekedy v angličtine, vyvoláva podozrenie o tomto svedectve a uvedenie skutkových okolností svedkami A a B obsahuje chyby, ktoré vedú k pochybnostiam o ich dôveryhodnosti.

- 38 V tejto súvislosti treba poznamenať, že IDOC disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o vedenie správnych vyšetrovaní, ktoré sú mu zverené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. januára 2010, A a G/Komisia, F-124/05 a F-96/06, bod 173). Keďže tento úrad má limitované zdroje, musí vyšetrovať spisy, ktoré mu boli pridelené, proporcionálne, najmä spôsobom, ktorý mu umožní venovať každej veci primeraný čas, ktorým disponuje. Okrem toho má IDOC širokú mieru voľnej úvahy na posúdenie kvality a užitočnosti spolupráce poskytnutej svedkami.
- 39 V dôsledku toho IDOC mohol v prejednávacom prípade rozhodnúť o vypočutí iba niektorých svedkov z tých, ktorých vypočutie bolo navrhnuté žalobkyňou. Navyše žiadna skutočnosť v spise predloženom Súdu pre verejnú službu neumožňuje domnievať sa, že výber IDOC bol jednostranný alebo ovplyvnil kvalitu vyšetrovania. Pokiaľ ide o kritiku žalobkyne týkajúcu sa výpovede svedka C, Súdu pre verejnú službu nie je jasné, v čom skutočnosť, že výpoveď tohto svedka bola uvedená niekedy vo francúzštine a niekedy v angličtine, vyvoláva podozrenie o tejto výpovedi. Pokiaľ ide o neprítomnosti žalobkyne, na ktoré poukazujú svedkovia, potvrdzujú ich dokumenty predložené Komisiou, a teda vierohodnosť týchto svedkov nemôže byť spochybnená z dôvodu, že ich tvrdenia sú v tejto súvislosti nepresné.
- 40 Okrem toho témy spracované v správe o vyšetrovaní ukazujú, že IDOC neopomenul prešetriť sťažnosti na obťažovanie, na ktoré žalobkyňa hlavne poukazuje, hoci, ako žalobkyňa poznamenáva, táto správa sa nezaobrá všetkými osobitnými „príkladmi“, ktoré vymenovala v žiadosti o pomoc. IDOC tak skutočne preskúmal otázku týkajúcu sa pokynov, ktoré jej dával druhý vedúci delegácie prostredníctvom podriadených, otázku, či jej bránil vypracovávať správy o politickej situácii v Kirgizsku, a problém jej účasti na stretnutiach darcovských krajín pre Kirgizsko.
- 41 Nezdá sa tiež, že by uvedenie skutkových okolností v správe o vyšetrovaní nebolo nestranné. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobkyňa po tom, ako sa v roku 2005 sťažovala dôveryhodnej osobe, že prvý vedúci delegácie ju obťažoval, nepokračovala týmto spôsobom, keď táto osoba vyjadrila názor, že postoj jej nadriadeného neprekročil obvyklý beh vecí, správa o vyšetrovaní v podstate iba opakuje vlastné vyhlásenia žalobkyne uvedené v doplnení žiadosti o pomoc z 28. novembra 2008.
- 42 Ani správa o vyšetrovaní sa nezdá rozporuplná. Hoci svedok B vyhlásil, že obvyklou pracovnou metódou druhého vedúceho delegácie bolo dávať pokyny prostredníctvom podriadených, IDOC sa mohol domnievať, že hoci vedúci delegácie postupoval takýmto spôsobom voči všetkým svojim podriadeným zamestnancom, takéto správanie bolo iba príležitostné, pretože z rôznych zozbieraných vyhlásení vyplýva, že druhý vedúci delegácie takto konal iba v naliehavých prípadoch v súvislosti s menej závažnými otázkami a z dôvodu neprítomnosti dotknutej osoby. Okrem toho neexistuje rozpor medzi tvrdením obsiahnutým v hodnotiacej správe týkajúcej sa žalobkyne za rok 2006, podľa ktorého často a pravidelne vypracovávala správy o politickej situácii v Kirgizsku, a okolnosťou, že správa o vyšetrovaní uvádza, že tieto správy určené oddeleniam Komisie v Bruseli boli vypracované v Alma-Ate na základe príspevkov žalobkyne. Okrem toho obmedzenú úlohu žalobkyne pri vypracovávaní týchto správ potvrdil svedok C a samotná žalobkyňa.
- 43 Napokon zo skutočnosti, že svedecké výpovede predložené žalobkyňou potvrdzujú, že primerane zastupovala Komisiu na stretnutiach darcovských krajín pre Kirgizsko, nemožno vyvodit' nedostatok solídnosti vyšetrovania vykonaného IDOC. Tieto rôzne svedecké výpovede nesporne poukazujú na schopnosti žalobkyne ako *chargé d'affaires ad interim*, ako aj jej dôveryhodnosť ako zástupkyne Komisie a protirečia tvrdeniu druhého vedúceho delegácie, podľa ktorého „všetci ostatní darcovia pre

Kirgizsko mali [opačný] pocit“. IDOC sa však neobmedzil na zaznamenanie vyhlásenia druhého vedúceho delegácie. Zozbieral ďalšie svedecké výpovede, ktoré kládli dôraz na „všeobecný kontext“, teda že žalobkyňa nemohla byť prítomná na všetkých oficiálnych podujatiach a zabezpečovať všetky úlohy, ktoré jej prináležali, a to predovšetkým z dôvodu jej neprítomnosti v čase, keď inštitúcia musela pripravovať svoju stratégiu v rámci vyššie uvedených stretnutí darcovských krajín.

- 44 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a dokumenty predložené účastníkmi konania Súd pre verejnú službu, ktorý sa domnieva, že má dostatok informácií, zastáva názor jednak, že výhrada založená na neefektívnej povahe vyšetrovania IDOC nie je dôvodná, a jednak, že nie je potrebné vyhovieť návrhom žalobkyne formulovaným v jej pripomienkach k správe o vyšetovaní, ktoré smerujú k tomu, aby Súd pre verejnú službu po prvé získal svedeckú výpoveď zástupcov medzinárodných organizácií, mimovládnych organizácií alebo členských štátov, alebo prinajmenšom aby položil Komisii otázku týkajúcu sa dôvodov, ktoré viedli IDOC vykonať výber medzi svedkami, ktorých navrhla, po druhé aby Komisii nariadil predložiť otázky položené svedkom a po tretie aby získal svedeckú výpoveď osôb, ktorých vyhlásenia priložila k týmto pripomienkam.

O druhej časti prvého dôvodu založenej na porušení práva na obranu a zásady riadnej správy vecí verejných

- 45 Žalobkyňa, ktorá sa dovoľáva porušenia práva na obranu a „požiadaviek riadnej správy vecí verejných“, ktoré vyvodzuje z článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv, tvrdí, že mala mať prístup k správe o vyšetovaní, ako aj k dôkazom predloženým na podporu tejto správy a že mala byť vypočutá v súvislosti s obsahom týchto dokumentov predtým, ako menovací orgán prijal napadnuté rozhodnutie.
- 46 Treba však uviesť, že žalobkyňa sa voči Komisii nemôže dovoľávať dodržiavania práva na obranu, ktoré sa podľa ustálenej judikatúry uplatňuje ako všeobecná zásada práva Únie v akomkoľvek konaní začatom proti určitej osobe a môže viesť k aktu spôsobujúcemu jej ujmu (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2006, Komisia/De Bry, C-344/05 P, bod 37; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2006, Bonnet/Súdny dvor, T-406/04, bod 76; rozsudok Wenig/Komisia, už citovaný, bod 48). Vyšetrovanie IDOC, ktoré sa začalo v nadväznosti na žiadosť o pomoc úradníka so sťažnosťou na obťažovanie, nemôže byť v žiadnom prípade stotožňované s vyšetovaním, ktoré sa začalo proti tomuto úradníkovi.
- 47 Okrem toho stačí pripomenúť, že článok 41 Charty základných práv, bez potreby skúmať otázku jeho časovej pôsobnosti, preberá súdne riešenia, ktoré zakotvili existenciu všeobecnej zásady riadnej správy vecí verejných (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. októbra 2004, K/Súdny dvor, T-257/02, bod 104), ako to zdôrazňuje aj vysvetlenie k článku 41 vysvetliviek k Charte (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17).
- 48 Z tohto hľadiska treba pripustiť, že žalobkyňa sa môže dovoľávať procesných práv, ktoré sú odlišné od práva na obranu a ktoré nemajú taký rozsah ako toto právo (o tomto rozdiely pozri rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, bod 91, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. novembra 1997, Kaysersberg/Komisia, T-290/94, bod 108).
- 49 V prejednávacom prípade je nesporné, že žalobkyňa mohla svoje tvrdenia uplatniť trikrát, v rámci žiadosti o pomoc, prostredníctvom doplňujúcich informácií, ktoré predložila písomne 28. novembra 2008, a počas jej výsluchu IDOC v rámci správneho vyšetrovania.

- 50 Keďže procesné práva, ktorých sa žalobkyňa môže v prejednávacom prípade domáhať, neznamenajú, že mala mať prístup k správe o vyšetrovaní a k dôkazom získaným IDOC ani že mala byť vypočutá v súvislosti s obsahom týchto dokumentov pred prijatím napadnutého rozhodnutia, druhá časť prvého dôvodu založená na porušení práva na obranu a zásady riadnej správy vecí verejných musí byť zamietnutá.
- 51 Keďže dve časti prvého dôvodu sa zamietli, tento dôvod musí byť zamietnutý.

O druhom dôvode založenom na porušení článku 12a ods. 3 služobného poriadku

- 52 Žalobkyňa po prvé spochybňuje, že menovací orgán si mohol osvojiť závery IDOC, podľa ktorých obťažovanie nenastalo z dôvodu, že druhý vedúci delegácie tým, že do Alma-Aty povolal zamestnancov pod jej priamym vedením s cieľom prediskutovať ich prácu v jej neprítomnosti a dať jej prostredníctvom nich pokyny, s ňou nezaobchádzal odlišne ako s inými osobami na strednej úrovni riadenia delegácie v Alma-Ate. Článok 12a ods. 3 služobného poriadku nepodriaďuje kvalifikáciu psychického obťažovania podmienke existencie diskriminácie.
- 53 Na úvod treba zdôrazniť, že ak výslovné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti prináša zásadné spresnenia týkajúce sa dôvodov uvedených administratívou v pôvodnom rozhodnutí, konkrétna identifikácia dôvodov administratívy musí vyplývať z posúdenia oboch týchto rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. júna 2004, Eveillard/Komisia, T-258/01, bod 31).
- 54 Po tomto zhrnutí z rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti vyplýva, že Komisia nevytvorila z existencie diskriminácie podmienku, od ktorej by záviselo uznanie obťažovania. V odpovedi na výhradu žalobkyne založenej na tom, že druhý vedúci delegácie dával pokyny priamo jej podriadeným, menovací orgán totiž iba uviedol, že IDOC zistil jednak, že druhý vedúci delegácie tak nekonal iba v súvislosti so sťažovateľkou, ale že takýto postup zodpovedal jeho všeobecnému spôsobu riadenia zamestnancov, a jednak, že samotná skutočnosť, že žalobkyňa nesúhlasí s takýmto spôsobom, nestačí na to, aby mohol byť kvalifikovaný ako obťažovanie.
- 55 Žalobkyňa sa po druhé domnieva, že napadnuté rozhodnutie porušuje článok 12a ods. 3 služobného poriadku v tom, že tento článok nerobí skutok obťažovania závislým do existencie viacerých obetí, zatiaľ čo napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti priznalo význam skutočnosti, že žiadna iná osoba pracujúca na regionálnej delegácii v Alma-Ate alebo na regionalizovanej delegácii nepodala sťažnosť na psychické obťažovanie proti druhému vedúcemu delegácie.
- 56 Treba však zdôrazniť, že Komisia tým, že uviedla, že proti druhému vedúcemu delegácie nebola podaná žiadna iná sťažnosť na obťažovanie, iba odpovedala na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého iní zamestnanci boli obeťami psychického obťažovania zo strany druhého vedúceho delegácie.
- 57 Po tretie žalobkyňa vytýka napadnutému rozhodnutiu, ako aj rozhodnutiu o zamietnutí jej sťažnosti, že je založené na záveroch IDOC, ktorý úmysel obťažovať posúdil ako nevyhnutnú náležitosť na kvalifikáciu psychického obťažovania, zatiaľ čo túto podmienku nevyžaduje článok 12a ods. 3 služobného poriadku, tak ako ho vyložil Súd pre verejnú službu vo svojom rozsudku z 9. decembra 2008, Q/Komisia (F-52/05, čiastočne zrušený rozsudkom Všeobecného súdu Európskej únie z 12. júla 2011, Komisia/Q, T-80/09 P, ale iba v rozsahu, v akom v bode 2 výroku tohto rozsudku uložil Komisii povinnosť zaplatiť Q náhrady škody; ďalej len „rozsudok Q/Komisia“). Žalobkyňa nesporne uvádza, že v rozhodnutí o zamietnutí jej sťažnosti menovací orgán vysvetlil, že IDOC chcel iba zdôrazniť skutočnosť, že sťažnosti na obťažovanie sa musia preskúmať bez ohľadu na subjektívny dojem sťažovateľa, ale domnieva sa, že menovací orgán nespomenul skutočnosť, že IDOC tiež vyvodil záver, že „nebola predmetom správania, ktorého objektívnym cieľom by bolo ju poškodiť alebo úmyselne zhoršiť jej pracovné podmienky“.

- 58 Komisia odpovedá, že rozsudok Q/Komisia zaviedol nadmernú subjektivitu v tom, že na rozdiel od skoršej judikatúry už nepodriaďuje existenciu obťažovania preukázaniu, že škodca mal úmysel svojím konaním zámerne poškodiť obeť alebo úmyselne zhoršiť jej pracovné podmienky. Týmto rozsudkom Všeobecného súdu inštitúcie podstupujú riziko, že budú zneužívané nadmerne citlivými úradníkmi alebo zamestnancami. Podľa Komisie by definícia obťažovania mala zohľadňovať potvrdený alebo prezumovaný úmysel údajného škodcu, vnímanie údajnej obeť, objektívnu povahu skutočností a kontextu, v ktorom tieto skutočnosti nastali. Súd pre verejnú službu v bode 135 rozsudku Q/Komisia nesporne uviedol, že dotknuté konanie na to, aby sa mohlo kvalifikovať ako obťažovanie, musí „objektívne“ spôsobiť poškodenie obeť alebo zhoršenie jej pracovných podmienok. Toto spresnenie však zostáva nedostatočné, pretože nebráni tomu, aby sa pôsobnosť článku 12a ods. 3 služobného poriadku vzťahovala aj na konania, ktoré nie sú zneužívajúce a ktoré môžu v prípade osôb trpiacich psychologickými problémami „objektívne“ viesť k zhoršeniu pracovných podmienok alebo k pocitu zneváženia.
- 59 Komisia sa preto domnieva, že pokiaľ sa Súd pre verejnú službu nevráti k judikatúre, ktorá predchádzala rozsudku Q/Komisia, v každom prípade by bolo vhodné podriaďiť kvalifikáciu obťažovania podmienke, aby skutková podstata sporného správania bola dostatočne objektívna v tom zmysle, že nestranný a rozumný pozorovateľ, ktorý má obvyklú citlivosť, ho bude považovať za zneužívajúce.
- 60 V prejednávacom prípade Komisia tvrdí, že správanie druhého vedúceho delegácie nemalo objektívne takú povahu, aby mohlo žalobkyňu poškodiť alebo zhoršiť jej pracovné podmienky, a teda nemôže byť kvalifikované ako zneužívajúce vo vyššie uvedenom zmysle, ale naopak, že v rámci pracovného pomeru bolo úplne obvyklé. Skutočnosť, že žiaden iný zamestnanec delegácie v Alma-Ate podliehajúci obdobným podmienkam sa nepovažoval za obeť obťažovania zo strany druhého vedúceho delegácie, preukazuje, že pocit obťažovania žalobkyne vyplýva výlučne z jej osobného vnímania skutočností.
- 61 Navyše IDOC a menovací orgán sa domnievali, že skutky nepredstavovali obťažovanie z dôvodu ich povahy, a teda napadnuté rozhodnutie sa iba čiastočne opiera o nedostatok úmyslu v správaní druhého vedúceho delegácie.
- 62 Napokon posudzované správanie druhého vedúceho delegácie nebolo opakované ani systematické, ako to vyžaduje definícia psychického obťažovania.
- 63 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súd pre verejnú službu v bode 133 a nasl. rozsudku Q/Komisia rozhodol, že článok 12a ods. 3 služobného poriadku z predpokladaného zlého úmyslu škodcu vôbec nevytvára náležitosť nevyhnutnú na kvalifikáciu za psychické obťažovanie. V tomto rozsudku (pozri tiež rozsudok Súdu pre verejnú službu z 9. marca 2010, N/Parlament, F-26/09, bod 72) Súd pre verejnú službu totiž uviedol toto:

„134 Článok 12a ods. 3 poriadku definuje psychické obťažovanie ako ‚nevhodné správanie‘, ktoré na jeho preukázanie vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych podmienok. Prvá podmienka sa týka existencie správania, hovoreného slova, činov, gest alebo písaného slova, ktoré sa prejavujú ‚počas určitého obdobia, opakuj[ú] sa alebo [sú] systematické‘ a ktoré sú ‚úmyselnými‘. Druhá podmienka, oddelená od prvej spojkou ‚a‘, vyžaduje, aby bolo účinkom tohto správania, hovoreného slova, činov, gest alebo písaného slova ‚poškod[enie] osobnos[ti], dôstojnos[ti] alebo fyzick[ej] alebo psychick[ej] integrit[y] osoby‘.

135 Zo skutočnosti, že prídavné meno ‚úmyseln[ý]‘ sa týka prvej podmienky a nie druhej je možné vyvodiť dva závery. Na jednej strane správania, hovorené slovo, činy, gestá alebo písané slovo uvedené v článku 12a ods. 3 poriadku by malo vykazovať úmyselnú povahu, čo vylučuje z rozsahu pôsobnosti tohto ustanovenia konania, ku ktorým by došlo náhodne. Na druhej strane sa však nevyžaduje, aby toto správanie, hovorené slovo, činy, gestá alebo písané slovo boli podniknuté s úmyslom poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú či psychickú integritu osoby. Inými

slovami môže existovať psychické obťažovanie v zmysle článku 12a ods. 3 poriadku bez toho, aby mal škodca v úmysle svojim konaním poškodiť obeť alebo úmyselne zhoršiť jej pracovné podmienky. Postačuje iba, aby tieto konania, ak boli spáchané úmyselne, objektívne také následky vyvolali.“

- 64 Komisia sa v podstate domnieva, že táto judikatúra kladie príliš veľký dôraz na pocit údajnej obeť a že je zdrojom neistoty.
- 65 Súd pre verejnú službu však v bode 135 svojho rozsudku Q/Komisia spresnil, že sporné konania na to, aby boli kvalifikované ako obťažovanie, musia „objektívne [vyvolať následky]“ spôsobujúce poškodenie obeť alebo zhoršenie jej pracovných podmienok. Keďže dotknuté konania musia mať podľa článku 12a ods. 3 služobného poriadku zneužívajúcu povahu, vyplýva z toho, že obťažovanie podlieha podmienke, že jeho skutková podstata je dostatočne objektívna v tom zmysle, že nestranný a rozumný pozorovateľ, ktorý má obvyklú citlivosť a podlieha rovnakým podmienkam, ho bude považovať za neprimerané a hodné kritiky.
- 66 V prejednávanom prípade IDOC vo svojej správe konštatoval, že „tím poverený vyšetrením vyvodil záver, že [sťažovateľka] nebola predmetom správania, ktorého objektívnym cieľom by bolo ju poškodiť alebo úmyselne zhoršiť jej pracovné podmienky, [a že] sa zdá, že napriek jej subjektívnym dojmom žiadnu z uvádzaných príhod a nijaké správanie, posúdené samostatne alebo v celku, nemožno považovať za psychické obťažovanie“.
- 67 Súd pre verejnú službu však musí odpovedať na otázku, či Komisia v napadnutom rozhodnutí a v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti posúdila situáciu žalobkyne na základe nesprávneho výkladu článku 12a služobného poriadku, podľa ktorého je podmienkou obťažovania úmysel páchatela posudzovaných skutkov poškodiť alebo úmyselne zhoršiť pracovné podmienky žalobkyne.
- 68 Ako však uvádza sama žalobkyňa, menovací orgán v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti vyjadril názor, že tvrdenia o obťažovaní musia byť preskúmané „nezávisle od subjektívneho pocitu obeť“. Okrem toho napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sú založené na dôvodoch, ktoré smerujú k preukázaniu, že tvrdenia o obťažovaní žalobkyne nemajú objektívnu povahu. Napadnuté rozhodnutie tak uvádza, že skutočnosť, že druhý vedúci delegácie dával pokyny priamo podriadeným žalobkyne, zodpovedá jeho obvyklému spôsobu riadenia zamestnancov, pričom sa nepreukázali osobitné okolnosti, ktoré by pri takomto správaní naznačovali negatívny postoj voči žalobkyne. Navyše v odpovedi na žiadosť žalobkyne o preverenie vyjadrenej v doplnení k žiadosti o pomoc z 28. novembra 2008 Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že žiaden iný úradník alebo zamestnanec sa nestážoval na správanie druhého vedúceho delegácie. Napokon rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sa opiera o objektívnu analýzu úloh žalobkyne, z ktorej Komisia vyvodila záver, že žalobkyňa patrila k strednému manažmentu a že táto pozícia nebránila druhému vedúcemu delegácie nahradiť ju iným úradníkom na účely účasti na stretnutiach darcovských krajín pre Kirgizsko.
- 69 Keďže uznanie existencie obťažovania v zmysle ustanovení služobného poriadku, tak ako ich vykladal Súd pre verejnú službu, predpokladá:
- úmyselnú povahu dotknutého správania, hovoreného slova, činov, gest alebo písaného slova,
 - nevyžaduje však, aby toto správanie, hovorené slovo, činy, gestá alebo písané slovo boli vykonané s úmyslom poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú alebo psychickú integritu obeť,
 - pričom musí byť splnená podmienka, že objektívne vyvolali následky spôsobujúce poškodenie obeť alebo zhoršenie jej pracovných podmienok,

dôvod vyvedený Komisiou spočívajúci v tom, že posudzované činy objektívne nemohli spôsobiť poškodenie žalobkyne, sám osebe stačí na zákonné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z hľadiska článku 12a služobného poriadku, a to bez ohľadu na výklad prijatý IDOC.

- 70 Navyše treba zdôrazniť, že žalobkyňa posúdila konanie, ktoré vytykala druhému vedúcemu delegácie, veľmi subjektívne. Hoci sa sťažuje, že postoj druhého vedúceho delegácie ju poškodil vo vzťahu k ambasádam a zastupiteľstvám medzinárodných organizácií prítomným v sídle regionalizovanej delegácie v Biškeku, dokumenty, ktoré predložila v prílohe k svojim pripomienkam k správe o vyšetrení, naopak poukazujú na úctu, ktorú požívala v týchto kruhoch.
- 71 Zo všetkého vyššie uvedeného vyplýva, že druhý dôvod nie je dôvodný.

O treťom dôvode založenom na existencii zjavne nesprávnych posúdení, porušení povinnosti odôvodnenia, porušení povinnosti starostlivosti a porušení povinnosti poskytnúť pomoc

- 72 Vzhľadom na tvrdenia uvádzané žalobkyňou na podporu tretieho dôvodu je potrebné odlišovať prvú časť, založenú výlučne na porušení povinnosti odôvodnenia, od druhej časti, v ktorej sa uvádzajú hlavne viaceré zjavne nesprávne posúdenia, z ktorých žalobkyňa vyvodzuje tiež porušenie povinnosti odôvodnenia a porušenie povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc.

O prvej časti tretieho dôvodu založenej na porušení povinnosti odôvodnenia

- 73 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti nie sú riadne odôvodnené, pretože Komisia neodpovedala na jej tvrdenie, podľa ktorého druhý vedúci delegácie nasledoval prax svojho predchodcu, ktorá spočívala v tom, že do Kirgizska sa posielali zamestnanci zamestnaní na regionálnej delegácii v Kazachstane bez toho, aby to bolo prekonzultované so žalobkyňou alebo prinajmenšom aby bola o tom informovaná, čo ju strápňovalo voči orgánom hostiteľského štátu a diplomatickému zboru.
- 74 V tejto situácii treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa nevyžaduje, aby odôvodnenie konkrétne uvádzalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie spĺňa požiadavky článku 25 druhého odseku služobného poriadku, sa má posudzovať nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež vzhľadom na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2007, Sack/Komisia, T-66/05, bod 65, a rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. septembra 2011, Nastvogel/Rada, F-4/10, bod 66).
- 75 Okrem toho pôvodne nedostatočné odôvodnenie môže byť napravené doplňujúcimi spresneniami aj v priebehu konania, ak pred podaním svojej žaloby dotknutá osoba mala k dispozícii údaje, ktoré tvoria východisko odôvodnenia (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 2005, Casini/Komisia, T-132/03, bod 36; a rozsudok Súdu pre verejnú službu z 1. decembra 2010, Gagalis/Rada, F-89/09, bod 67).
- 76 V prejednávacom prípade je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti osobitne nespomínajú výhradu, podľa ktorej druhý vedúci delegácie vystavil žalobkyňu trápnej situácii tým, že do Kirgizska posielal zamestnancov zamestnaných na regionálnej delegácii v Kazachstane bez toho, aby to prekonzultoval so žalobkyňou alebo prinajmenšom aby o tom bola informovaná. Treba však konštatovať, že tieto rozhodnutia sú odôvodnené a že ich odôvodnenie prinajmenšom uvádza, že medzi obvyklé hierarchické právomoci druhého vedúceho delegácie patrilo rozhodnúť, kto ho nahradí na stretnutiach, a poveriť touto úlohu iných úradníkov ako žalobkyňu.

- 77 Komisia okrem iného doplnila svoje odôvodnenie vo svojich písomných podaniach. Uviedla v nich, že sporná prax musí byť vnímaná v osobitnom kontexte vzťahov medzi regionalizovanou delegáciou a regionálnou delegáciou, ktorá si zachováva určitú mieru zodpovednosti, a že v tomto kontexte môže byť táto prax prijatá. Dodala, že prvý vedúci delegácie zadal pokyny, ktoré zostali platné a smerovali práve k tomu, aby žalobkyňa bola vždy informovaná o misiách v Kirgizsku, aby bola vyzvaná zúčastniť sa na stretnutiach, ktoré sa konali, a aby jej boli poskytované kópie správ z misií. Komisia tiež v kontexte, ktorý sa vyznačoval množstvom projektov a častými stretnutiami, vyvodila záver, že skutočnosť, že žalobkyňa nebola vždy riadne informovaná, mohla byť spôsobená skôr neúmyselnými opomenutiami ako zámerom ju poškodiť.
- 78 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti musí byť prvá časť tretieho dôvodu zamietnutá.

O druhej časti tretieho dôvodu založenej hlavne na zjavne nesprávnych posúdeniach

- 79 Žalobkyňa tvrdí po prvé, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou zjavne nesprávneho posúdenia, pretože Komisia sa nesprávne domnievala, že skutočnosť, že druhý vedúci delegácie povolal zamestnancov pod jej vedením, aby s nimi prediskutoval ich úlohy v jej neprítomnosti a prostredníctvom nich jej zadal pokyny, bola výrazom práva druhého vedúceho delegácie dávať pokyny jej podriadeným.
- 80 Tvrdenie bez podpory akéhokoľvek argumentu, ako to robí žalobkyňa, však nestačí na preukázanie existencie zjavne nesprávneho posúdenia. Uvedené platí tým skôr, že v prejednávanom prípade Komisia vierohodne vysvetľuje, že v osobitnom kontexte vzťahov medzi regionálnou delegáciou a regionalizovanou delegáciou sa vedúci regionálnej delegácie môže priamo obrátiť na zamestnancov regionalizovanej delegácie a prostredníctvom nich dať pokyny *chargé d'affaires* na čele regionalizovanej delegácie, pretože títo zamestnanci zostávajú pod jeho vedením. Takýto výkon hierarchickej autority sám osebe nespôsobuje poškodenie *chargé d'affaires* na čele regionalizovanej delegácie alebo zhoršenie jeho pracovných podmienok pri neexistencii akýchkoľvek iných okolností v tejto súvislosti. Verbálna nóta z 8. júna 2004 predstavujúca žalobkyňu ako *chargé d'affaires ad interim* v Biškeku podporuje vyššie uvedené tým, že spresňuje, že „regionalizovaná delegácia v Biškeku je podriadená delegácii Komisie... v Alma-Ate“.
- 81 Žalobkyňa tvrdí po druhé, že napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sú postihnuté vadou zjavne nesprávneho posúdenia v rozsahu, v akom ju označujú za súčasť „stredného manažmentu“, zatiaľ čo ona bola „zodpovedný rezidentný úradník – *chargé d'affaires [ad interim]*“, a teda mala väčšiu mieru zodpovednosti ako stredný manažment, ako sa uvádza v dohovore o diplomatických stykoch podpísanom vo Viedni 18. apríla 1961 (ďalej len „Viedenský dohovor“).
- 82 Treba však jednak pripomenúť, že verbálna nóta z 8. júna 2004 uvedená vyššie zdôrazňovala podriadenosť regionalizovanej delegácie v Biškeku regionálnej delegácii v Alma-Ate, a jednak uviesť, že táto nóta oznamovala vymenovanie žalobkyne za „vedúcu sekcie Kirgizska“. Okrem toho je dôležité, že žalobkyňa bola v čase skutkového stavu zaradená do platovej triedy A*9, premenovanej na AD 9, a že v nadväznosti na vyššie uvedenú verbálnu nótu podliehala, hoci ako *chargé d'affaires ad interim* v Biškeku, vedeniu a zodpovednosti vedúceho delegácie v Alma-Ate, ako to vyplýva aj z výňatkov z hodnotiacich správ, ktoré priložila k spisu v prejednávannej veci. Navyše v odpovedi na otázku Súdu pre verejnú službu na pojednávaní sa žalobkyňa preukázala iba osemročnou praxou v postavení analytičky bezpečnostnej politiky v rámci švédskych bezpečnostných služieb, pričom uviedla, že pred svojím preložením do Biškeku nemala skúsenosť v rámci GR pre vonkajšie vzťahy Komisie, v každom prípade nie ako *chargé d'affaires*.

- 83 Za týchto podmienok a bez potreby skúmať postavenie *chargés d'affaires ad interim* z hľadiska Viedenského dohovoru, ktorý upravuje iba vzťahy diplomatických misií s prijímajúcimi štátmi, sa nezdá, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že sa na účely posúdenia pracovných vzťahov medzi druhým vedúcim delegácie a žalobkyňou domnievala, že žalobkyňa v rámci Komisie patrila do stredného manažmentu.
- 84 Aj za predpokladu, že by Komisia nesprávne vyložila význam *chargés d'affaires ad interim* z hľadiska Viedenského dohovoru, žalobkyňa nevyvetlila, v čom by tento nesprávny výklad mohol viesť menovací orgán k vykonaniu zjavne nesprávneho posúdenia neuznaním existencie obťažovania. Žalobkyňa nesporne uvádza, že menovací orgán takým konaním „naďalej poškodzoval jej postavenie“. Aj za predpokladu, že žalobkyňa tým naznačuje, že samotný menovací orgán prispel k jej obťažovaniu, treba konštatovať, že zjavne nesprávne právne posúdenie samo osebe nemôže predstavovať taký závažný čin, akým je obťažovanie. Žalobkyňa v tejto súvislosti neposkytla žiadne vysvetlenie.
- 85 Žalobkyňa tvrdí po tretie, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté vadou zjavne nesprávneho posúdenia, pretože Komisia sa domnievala, že sa sťažuje na to, že rozhodnutie poveriť iného zamestnanca úlohou vypracovávať správy o politickej situácii v Kirgizsku jej zabránila vykonať túto úlohu, zatiaľ čo ona v skutočnosti kritizovala skutočnosť, že dostala v tejto súvislosti zavádzajúce pokyny a že tak bola manipulovaná.
- 86 V tejto súvislosti treba poznamenať, že v žiadosti o pomoc žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že druhý vedúci delegácie ju požiadal vypracovať „príspevky“ o situácii v Kirgizsku vo forme „každodenných správ na päť riadkov“ a že iného úradníka z delegácie v Alma-Ate poveril úlohou sledovať nepokoje, ktoré nastali v Biškeku v novembri 2006, pretože žalobkyňa nepredkladala skutočnú politickú analýzu, vyvolávala u jej nadriadených v sídle Komisie dojem, že nie je schopná vypracovať vhodné politické správy.
- 87 V napadnutom rozhodnutí Komisia vzhľadom na správu o vyšetovaní odpovedala, že hlavná zodpovednosť za vypracovávanie správ o politickej situácii v Kirgizsku zostala v pôsobnosti delegácie v Alma-Ate, ale žalobkyňa bola účasť na tejto úlohe povolená, či dokonca k nej bola nabádaná, čo implicitne, ale nepochybne vylučuje akúkoľvek domnienku o manipulácii.
- 88 Navyše Súd pre verejnú službu nevidí, v čom Komisia tým, že sa domnievala, že žalobkyňa sa sťažovala, že jej bolo bránené vypracovávať správy o politickej situácii v Kirgizsku, skreslila výhradu, ktorú vzniesla a ktorá kládla dôraz na skutočnosť, že druhý vedúci delegácie tým, že obmedzil jej úlohu pri vypracovávaní takých správ, mal zámer preukázať jej neschopnosť v danej oblasti.
- 89 V každom prípade údajné skreslenie znenia sťažnosti na obťažovanie žalobkyne nie je dostatočne opodstatnené na to, aby mohlo vyvolať zjavne nesprávne posúdenie v napadnutom rozhodnutí.
- 90 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia svojich právomocí tým, že sa domnievala, že ak druhý vedúci delegácie sám nevycestoval do Kirgizska, patrilo do jeho právomoci rozhodnúť, kto ho nahradí na stretnutiach s darcovskými krajinami pre Kirgizsko alebo s inými partnermi. V pozícii „zodpovedného rezidentného úradníka – *chargé d'affaires [ad interim]*“ totiž žalobkyňa sama bola oprávnená na základe Viedenského dohovoru zastupovať Komisiu v prípade neprítomnosti vedúceho delegácie.
- 91 Súd pre verejnú službu však nepovažuje za potrebné v prejednávacom prípade rozhodnúť o otázke, či vymenovanie *chargé d'affaires ad interim* na čelo regionalizovanej delegácie bráni vedúcemu regionálnej delegácie, pod ktorú patrí táto regionalizovaná delegácia, vymenovať iného úradníka na účely zastúpenia Komisie počas stretnutí organizovaných v krajine, v ktorej bol tento *chargé d'affaires* akreditovaný.

- 92 Aj za predpokladu, že Komisia v prejednávacom prípade nesprávne vyložila právomoci *chargés d'affaires ad interim* z hľadiska Viedenského dohovoru, toto prípadné nesprávne právne posúdenie neumožňuje vyvodiť záver, že menovací orgán vykonal zjavne nesprávne posúdenie tým, že odmietol pripustiť existenciu obťažovania. Je pravda, že žalobkyňa zdôrazňuje, že druhý vedúci delegácie požiadal iného úradníka, aby predsedal na stretnutí darcovských krajín pre Kirgizsko, pričom spresnil: „nie [žalobkyňa]“. Hoci sa tento spôsob konania žalobkyni nemusel páčiť, nemôže preukázať existenciu zjavne nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o existenciu psychického obťažovania, ktoré vyžaduje správanie, ktoré trvá počas určitého obdobia, opakuje sa alebo je systematické a ktorého subjektívny výklad údajnou obeťou nemôže byť uprednostnený. Treba však konštatovať, ako tvrdí Komisia, že žalobkyňa vo svojej hodnotiacej správe za rok 2007 uviedla, že sa pravidelne zúčastňovala na koordinačných stretnutiach s darcovskými krajinami pre Kirgizsko. Žalobkyňa tiež vo svojej hodnotiacej správe za rok 2006 uviedla, že v danom roku hrala na diplomatickej scéne aktívnu úlohu. Navyše správanie, ktoré vytýka druhému vedúcemu delegácie, v každom prípade nemôže byť kvalifikované ako trvalé, opakované alebo systematické v zmysle článku 12a služobného poriadku.
- 93 Okrem toho, ako to zdôraznil IDOC, hoci viacerí svedkovia poukázali na nejasnosti v zedefinovaní úloh regionálnych delegácií a regionalizovaných delegácií a tieto nejasnosti mohli spôsobiť ťažkosti vnímané žalobkyňou, organizačná nepresnosť v súvislosti s rozdelením úloh v rámci generálneho riaditeľstva Komisie nemôže sama osebe viesť k obťažovaniu.
- 94 Okrem toho v rozsahu, v akom žalobkyňa vyvodila z existencie údajných zjavne nesprávnych posúdení preskúmaných vyššie porušenie povinnosti odôvodnenia, stačí konštatovať, že keďže nepreukázala existenciu takých zjavne nesprávnych posúdení, nepreukázala ani to, že menovací orgán porušil svoju povinnosť odôvodnenia. Navyše nedostatok odôvodnenia, ktorý je výhradou voči forme, si nemožno zamieňať s nedostatkom vnútornej zákonnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, bod 72).
- 95 Napokon žalobkyňa tiež z údajných zjavne nesprávnych posúdení, ktoré nepreukázala, vyvodzuje porušenie povinnosti starostlivosti a povinnosti poskytnúť pomoc na základe článku 24 služobného poriadku. Keďže výhrady založené na zjavne nesprávnych posúdeniach boli zamietnuté, v dôsledku toho treba zamietnuť aj posledné vznesené výhrady.
- 96 Keďže tretí dôvod sa musí tiež zamietnuť, žalobu je potrebné zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 97 V súlade s článkom 87 ods. 1 rokovacieho poriadku, pokiaľ ďalšie ustanovenia ôsmej kapitoly druhej hlavy uvedeného rokovacieho poriadku nestanovujú inak, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odseku 2 tohto istého článku môže Súd pre verejnú službu rozhodnúť, ak si to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť iba časť trov konania, prípadne ho vôbec nemusí zaviazat' na náhradu trov konania.
- 98 Z vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že žalobkyňa vo veci nemala úspech. Okrem toho Komisia vo svojich návrhoch výslovne žiadala, aby žalobkyňa bola povinná nahradiť trovy konania. Avšak vzhľadom na to, že námietka neprípustnosti vznesená Komisiou bola zamietnutá, je opodstatnené uplatniť ustanovenia článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku a rozhodnúť, že žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť iba tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli Komisii.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**
2. **Carina Skareby znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**
3. **Európska komisia znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania.**

Van Raepenbusch

Barents

Bradley

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. mája 2012.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda komory
S. Van Raepenbusch